

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον ποιχεί γρόσα.

'Ιούλιος, όδός,
χαράς εις τ' Τατόι.

Δέκατον κι' όγδών μετρούντες χρόνον
'Στήν γήν έδρευόμεν τών Παρθένων.

'Επτακόσα κι' εξήντα κι' όκτώ,
τόν ληστή κυνηγούν τόν φρικτό.

'Στόν Σολωμόν
ήμών.

Τά μέρη τώρ' αντίκρυζε και τὰ βουνά τὰ πέρα,
πού τού πολέμου χαλασμός τὰ 'όμαζε μιὰ μέρα,
κι' απ' τού νησιού σου τούς γιαλούς, τούς μύσχους και τούς [κρίνους
'χρικούσες τὰ τουφέκια τών, τάλαλητά, τούς θρόνους,
και τών σπαθιών τ'ό σμίξιμο και τών σφαγών οί βόγγοι
'γενήκανε βροντόφωνοι και λιγεροί σου φθόγγοι.

Κτυπή 'στόν μύρον τ'ό νησί πανηγυριού καρπάνα,
κι' έμπρός εις τόν μαρμάρινο κι' ασάλευτό σου θρόνο
κυμαρωμένη κελαϊδεί πολυλαθούσα Μάννα
τά μέτρα, πού κελαϊδίσαν τόν άμετρό της πόνο.

Ξανθούλαις, 'Αδροκόμαις σου, κόραις Φαρμακωμέναις,
κι' δλαις ή ροδοφιλταίς τών στίχων σου παρθέναις
σάν Χερουβείμ τριγύρω σου πετούν και τρετίζουν
ήχους και χρόνους τραγουδιών παλιούς, λησιμονημένους,
και σ'ε κρυστάλλιναις πηγαίς Νεράιδες καθρεφτίζουν
τούς Ισκιούς των τούς έλαφρούς, τούς λευκοφορεμένους.

Παλληκαριές άθάνατες πηδούν κορμοστασιαίς,
λάμπουν σταβιά δαμασκινά, βροντούν άματωσιαίς,
της δοξαστής Τριπολιτσής σ'ε χαιοτείου οί λόγγοι,
κι' ή περιπαικτραις σάλπιγγες από τ'ό Μεσολόγγι
σάλπιγγες Φήμης γίνονται, και πέρα και σιμά σου
τραναίς και μεγαλόστομαις σάλπίζουν τόνομά σου.

Κι' ή Δόξα, πού την έβλεπες εις τών Φαρόν τή ράχη
μέ στέφανα χορτάρινα νά περπατή μονάχη,
χαρίζει 'μπρός 'στόν τάφο σου τὰ φωτεινά της ίχνη
και 'λίγ' απ' τὰ χορτάρια της 'στό μάρμαρό σου σίχνει,
μά τ'ό χορτάρια πού σκορπ'ε κυττώντας τή μορφή σου
γίνονται ροδ' άμάραντα τριγύρω 'στην κορφή σου.

